

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **K. K., IČO: X**
sídlem X

zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 22. 8. 2019, č. j. 046235/2018/KUSK, sp. zn. SZ_046235/2018/KUSK

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2019, č. j. 046235/2018/KUSK, sp. zn. SZ_046235/2018/KUSK a rozhodnutí Městského úřadu Kralupy nad Vltavou ze dne 5. 4. 2018, č. j. MUKV 23176/2018 OD, sp. zn. MUKV-S-4926-PRSTR-2676/2016 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný k odvolání žalobce změnil rozhodnutí Městského úřadu Kralupy nad Vltavou, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 4. 2018, č. j. MUKV 23176/2018 OD, sp. zn. MUKV-S-4926-PRSTR-2676/2016 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), ve stručnosti pouze tak, že nově přeformuloval výrokovou část. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a

o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 18. 9. 2016 (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 2 100 Kč a podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v žalobě mimo jiné namítá, že odpovědnost za správní delikt zanikla, neboť správní delikt byl spáchán dne 26. 5. 2016 a žalovaný o něm rozhodl až napadeným rozhodnutím ze dne 22. 8. 2019, tedy po uplynutí objektivní tříleté promlčecí doby ve smyslu § 33 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), jehož aplikace se žalobce s ohledem na čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, vyhlášené usnesením předsednictva České národní rady č. 2/1993 Sb. jako součást ústavního pořádku (dále jen „Listina“), dovolává. Jelikož již tato žalobní námitka je důvodná a zakládá důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí bez dalšího, jak soud objasní níže, nepovažoval již za potřebné podrobněji uvádět další žalobní námítky týkající se výše pokuty, neurčitosti výroku z hlediska místa spáchání přestupku, nezákonnosti opatřeného důkazu pro rozpor s § 79a zákona o silničním provozu či neprovedení dostatečných úkonů ke zjištění osoby řidiče. Totéž platí i pro argumentaci žalovaného, neboť není v posuzované věci podstatná.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

3. Ze správního spisu soud zjistil následující pro posouzení věci relevantní skutečnosti: Správní orgán I. stupně obdržel od Městské policie Kralupy nad Vltavou oznámení o podezření ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu ze dne 28. 5. 2016, č. j. MPR-2397/2016 (dále jen „oznámení přestupku“), ve kterém je konstatováno, že dne 26. 5. 2016 v 09:13:47 hodin v obci Nelahozeves, Podhořany, ulice Velvarská, silnice II/616 směr Nové Ouholice, byla automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy naměřena motorovému vozidlu registrační značky X, které řídil nezjištěný řidič, rychlost 68 km/h, přičemž v daném místě je povolena maximální rychlost 50 km/h.
4. Žalobci, který byl výpisem z karty vozidla identifikován jako jeho provozovatel, byla dne 30. 5. 2016 doručena výzva k uhrazení určené částky ve výši 700 Kč podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Současně byl žalobce poučen o právu sdělit údaje o totožnosti řidiče v době spáchání přestupku. Přípisem doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 31. 5. 2016 žalobce sdělil údaje o řidiči (soud nepovažuje potřebné osobní údaje uvádět, neboť pro posouzení věci nejsou podstatné). Usnesením poznamenaným do spisu ze dne 16. 2. 2016 správní orgán I. stupně odložil přestupkovou věc žalobcem označeného řidiče podle § 66 odst. 3 písm. g) správního řádu, přičemž v odůvodnění uvedl, že z úřední činnosti je mu známo, že informace o tvrzeném řidiči jsou účelové.
5. Příkazem ze dne 16. 2. 2017, č. j. MUKV 12614/2017 OD, sp. zn. MUKV-S-4926-PRSTR-2676/2016, doručeným dne 17. 2. 2017, byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že bylo nezjištěným řidičem porušeno ustanovení § 10 odst. 3 téhož zákona. Za spáchání uvedeného správního deliktu byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 100 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Proti příkazu podal žalobce, zastoupený od uvedeného okamžiku společností O. V., s. r. o. (dále jen „zmocněnec“), odpor. Dne 27. 6. 2017 žalobce vznesl námitku podjatosti proti všem

zaměstnancům správního orgánu I. stupně, včetně tajemníka a starosty, místostarosty města Kralupy nad Vltavou. O těchto námitkách rozhodovali jednotliví představení správního orgánu I. stupně, resp. žalovaný postupně s tím, že poslední odvolací rozhodnutí ve věci namítané podjatosti bylo žalovaným vydáno dne 30. 5. 2018.

6. Po provedeném správním řízení byl žalobce prvostupňovým rozhodnutím uznán vinným shora uvedeným správním deliktem (v té době již přestupkem). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které ani k výzvě žalovaného nedoplnil o odvolací námitky. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. V odůvodnění se žalovaný vyjádřil k odložení přestupkové věci žalobcem označeného řidiče a uvedl přehled konkrétních jím projednávaných spisových značek, v nichž byla též osoba označena jako řidič v době spáchání přestupku. Šlo o případy jiných provozovatelů vozidel, jež spojovala totožná osoba zmocněnce společnost O. V., s. r. o. Žalovaný se rovněž vyjádřil k otázce případné příznivosti pozdější právní úpravy účinné od 1. 7. 2016 v zákoně č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném do 25. 2. 2020 (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a k otázce běhu lhůt vedoucích k zániku odpovědnosti za správní delikt. Žalovaný uzavřel, že pozdější právní úprava pro žalobce příznivější není. Žalovaný rovněž označil podání námitek podjatosti za jednání účelové a vykazující znaky zneužití práva a poukázal na znalosti ze své rozhodovací praxe. Z ní plyne, že zmocněnec podával v obdobných věcech shodné námitky k různým správním orgánům po celé republice, a to patrně s jediným cílem dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupek.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu:

7. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
8. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Posouzení žalobních bodů

9. Podstatou souzené věci je, zda odpovědnost za správní delikt (přestupek) žalobce zanikla či nikoli. Soud předesílá, že k zániku odpovědnosti za správní delikt či přestupek přihlíží v souladu s judikaturou z moci úřední, a to kdykoliv za řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010 - 134, publikovaný pod č. 2122/2010 Sb. NSS). V nyní souzené věci však žalobce námitku zániku odpovědnosti za přestupek vznesl. Podle § 125e odst. 3 ve spojení s odst. 5 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, tedy v době spáchání správního deliktu i v době rozhodování správního orgánu I. stupně platilo, že odpovědnost za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Právní úprava tedy vycházela toliko ze stanovení objektivní a subjektivní prekluzivní lhůty pro zahájení řízení o správním deliktu. Platilo tedy, že jakmile bylo řízení jednou řádně zahájeno, k zániku odpovědnosti již nemohlo dojít.

10. Situace se změnila po přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky. Především došlo k tomu, že na základě § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se na dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, ode dne 1. 7. 2017 hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Současně podle téhož ustanovení platí, že odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. Podle § 112 odst. 4 téhož zákona se zahájená řízení o dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou disciplinárních deliktů, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle dosavadních zákonů.
11. Z nálezů Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, a ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20 (iniciováno zdejším soudem), vyplývá, že pojem trestnosti užitý v čl. 40 odst. 6 Listiny je třeba vykládat tak, že zahrnuje i podmínky zániku trestnosti (trestní odpovědnosti), mezi něž patří též promlčení přestupku, kterým se správní delikt žalobce od 1. 7. 2017 stal. Podmínky shora citovaného § 125e odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu byly v daném případě splněny, neboť ke spáchání správního deliktu došlo dne 28. 5. 2016 a řízení o něm bylo zahájeno dne 17. 2. 2017, kdy správní orgán I. stupně doručil žalobci příkaz. Podle právní úpravy účinné v době vydání prvostupňového rozhodnutí nebyl správní delikt promlčen. Žalovaný rovněž vyšel z toho, že přestupek (dříve správní delikt) nebyl promlčen, neboť tomu v době jeho rozhodování bránilo ustanovení § 112 odst. 2 věty druhé zákona o odpovědnosti za přestupky. V mezidobí od podání žaloby však došlo dvěma shora citovanými nálezy Ústavního soudu postupně ke zrušení celého ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky.
12. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. K příznivější právní úpravě, třebaže vstoupila v účinnosti až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, je soud povinen přihlídnout i bez námítky žalobce (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 – 46). S ohledem na zmíněný ústavní princip a rovněž podle ustanovení § 112 odst. 1 části za středníkem zákona o odpovědnosti za přestupky se odpovědnost za dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, posoudí podle tohoto zákona tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější a pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Správní delikt provozovatele vozidla je nově pojímán jako přestupek. Ustanovení § 125e zákona o silničním provozu bylo novelizováno tak, že tento právní předpis již neobsahuje úpravu promlčení přestupků.
13. Nově je proto na promlčení přestupku provozovatele vozidla třeba užít pravidla obsažená v § 30 až § 32 zákona o odpovědnosti za přestupky. Podle těchto pravidel činí promlčecí doba 1 rok, která počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku (k jeho spáchání došlo dne 28. 5. 2016). Promlčecí doba se dle § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky přerušila oznámením příkazu žalobci dne 17. 2. 2017, jelikož byl příkaz prvním úkonem v řízení, přičemž není podstatné, že nenabyl právní moci z důvodu, že proti němu byl podán odpor. Přerušením promlčecí doby počala běžet nová jednorokní promlčecí doba. Jelikož správní orgán I. stupně nevydal ve věci rozhodnutí v této nové promlčecí době, nedošlo jeho doručením žalobci (dne 6. 4. 2018) k dalšímu přerušování promlčecí doby, neboť ta marně uplynula již 18. 2. 2018, kdy rovněž zanikla

odpovědnost žalobce za přestupek.

14. Žalovaný dospěl s oporou v § 112 odst. 2 věty druhé zákona o odpovědnosti za přestupky k závěru, že pozdější právní úprava pro žalobce příznivější není, neboť citované ustanovení výslovně stanovilo, že odpovědnost za dosavadní jiný správní delikt nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Jelikož toto ustanovení přestalo být, byť po právní moci napadeného rozhodnutí, součástí právního řádu, ztratila uvedená úvaha žalovaného právní podklad a je jí ve světle nálezů Ústavního soudu třeba považovat za nezákonnou pro nerespektování pozdější pro žalobce příznivější právní úpravy promlčení, byť v době, kdy ji žalovaný činil, o zákonné ustanovení opřena byla. Již prvostupňové rozhodnutí tak bylo vydáno i oznámeno až po uplynutí promlčecí doby. Je tedy zcela bez právního významu, v jaké lhůtě vydal rozhodnutí žalovaný, neboť uplynutí jednorozhodnutí promlčecí doby, která počala běžet doručením příkazu žalobci, již nemohl zvrátit. Žalobní námitka je důvodná, byť promlčecí doba uplynula dříve, než se žalobce domníval a prostor k aplikaci ustanovení se § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky zde již nebyl.
15. Žalobními námitkami týkajícími se výše pokuty, neurčitosti výroku z hlediska místa spáchání přestupku, nezákonnosti opatřeného důkazu pro rozpor s § 79a zákona o silničním provozu či neprovedení dostatečných úkonů ke zjištění osoby řidiče se soud s ohledem na nastalou situaci již nezabýval. Zjištěný zánik odpovědnosti žalobce za přestupek má za následek, že po vrácení věci soudem již nemůže být v řízení o (nyní) přestupku žalobce pokračováno a tedy ani zjišťováno, zda ke spáchání přestupku skutečně došlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, č. j. 9 As 125/2013 – 43, bod 10). Z tohoto důvodu postrádá jakýkoli smysl se ostatními žalobními námitkami zabývat, neboť i kdyby některé z nich byly důvodné, nemělo by to z hlediska důvodu zastavení řízení správními orgány po vrácení věci soudem žádný právní význam. V řízení o přestupku totiž na rozdíl od řízení trestního nelze pokračovat, i kdyby žalobce na projednání trval a ani analogicky nelze příslušná ustanovení trestního řádu v řízeních o přestupku aplikovat (srov. právní větu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2017, č. j. 2 As 101/2017 – 46).
16. V samém závěru žaloby projevil žalobce nesouhlas se zveřejňováním jeho osobních údajů a osobních údajů jeho zástupce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu. Uvedeným nesouhlasem se soud nezabýval, neboť (jak uvedl sám zástupce žalobce již v žalobě) nejde o žalobní námitku, která by směřovala proti napadenému rozhodnutí ani řízení, které jeho vydání předcházelo a nesměruje ani proti činnosti zdejšího soudu.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

17. V souhrnu tak dospěl soud k závěru, že podaná žaloba je důvodná a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 - 39]. Vzhledem k tomu, že zjištěná procesní vada řízení se stejnou měrou vztahuje rovněž na prvostupňové rozhodnutí, které s ohledem na zánik odpovědnosti za přestupek nemělo být vydáno, jsou naplněny důvody i pro zrušení tohoto rozhodnutí podle § 78 odst. 3 s. ř. s. Soud současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Jako *obiter dictum* povinného odůvodnění soud dodává, že

byť věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, s ohledem na nastalou procesní situaci a zánik odpovědnosti žalobce za přestupek bude další řízení spočívat toliko v jeho zastavení.

18. Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náležela by mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Soud však dospěl k závěru, že jsou zde důvody zvláštního zřetele hodné, které odůvodňují výjimečný postup spočívající v nepřiznání náhrady nákladů řízení jinak úspěšnému žalobci. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce prostřednictvím svého zmocněnce podal obecnou námitku podjatosti vůči všem úředním osobám správního orgánu I. stupně, včetně starosty a místostarosty města Kralupy nad Vltavou, kterou rovněž pouze v obecné rovině a nikoli konkrétně zdůvodnil. Soud pak nemá důvod jakkoli pochybovat o závěrech žalovaného vyjádřených v odůvodnění napadeného rozhodnutí o tom, že stejný zmocněnec podával i v jiných řízeních, a to nejen v rámci Středočeského kraje, obdobně formulované námitky podjatosti. Byť se jednalo o zjevně obstrukční aktivitu zmocněnce, je žalobce za jeho výběr odpovědný a důsledky jeho procesního postupu jsou mu tak plně přičitatelné. Žalovaný takový postup v napadeném rozhodnutí označil za zneužití práva, neboť cílem vznesených námitek zmocněnce žalobce zjevně nebylo domoci se projednání věci nestrannou úřední osobou, ale prodlužovat správní řízení co nejvíce tak, aby odpovědnost za přestupek zanikla. S tímto závěrem žalovaného soud souhlasí, neboť jakkoli má žalobce právo vznášet v průběhu řízení námitku podjatosti, smyslem právní úpravy vyloučení z projednávání a rozhodování věci je vyřazení konkrétní úřední osoby z konkrétního řízení, a to z konkrétních důvodů, nikoli zablokovat vedení řízení na mnoho měsíců, jak se stalo v této věci. Správním orgánům obou stupňů nezbylo než postupně o vnesených námitkách podjatosti ve vztahu k jednotlivým osobám rozhodovat, přičemž v časovém sledu vydávaných usnesení nelze spatřovat průtahy z jejich strany.
19. V projednávané věci je přitom zjevné, že zde žádné konkrétní indicie, svědčící o poměru některé z úředních osob správního orgánu I. stupně k věci, k žalobci nebo jeho zmocněnci nebyly a žalobce, resp. jeho zmocněnec žádné takové neoznačil. Ani žalobce proti závěrům žalovaného ohledně účelovosti námitek podjatosti v žalobě nijak nebrojí a zjevně mu tedy tento závěr přinejmenším nevádí. Soud rovněž přihlédl k tomu, že žalobce námitku zániku odpovědnosti za přestupek neuplatnil v odvolání, aby tak dal najevo, že se alespoň pokusil domoci se svých veřejných subjektivních práv u správního orgánu předtím, než se obrátil na správní soud. Nic na tom nemění, že se otázkou zániku odpovědnosti za přestupek, resp. otázkou případné příznivosti právní úpravy zákona o odpovědnosti za přestupky žalovaný zabýval v rámci přezkoumání zákonnosti prvostupňového rozhodnutí a patrně by žalobci nevyhověl. Nicméně základním smyslem a účelem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to aktivně pokusily (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 313/2016 – 30).
20. Současně je třeba zdůraznit, že promlčení práva státu na potrestání pachatele protiprávního jednání je určitou formou dobrodiní, kterého se pachateli po určité době dostává a jež je současně reflexí skutečnosti, že plynutím času slábne veřejný zájem na potrestání pachatele, postupně se vytrácí bezprostřední vztah mezi jednáním, následkem a trestem a tedy i výchovná a preventivní role trestu. V daném případě však soud zjistil, že k tomu, aby toto dobrodiní nastalo, přispěl naprosto převažující měrou (podáváním námitek podjatosti) sám žalobce. V postupu správního orgánu I. stupně nelze spatřovat nic, co by podstatnou

měrou přispělo k tomu, že odpovědnost žalobce za přestupek zanikla. Postup žalovaného soud nehodnotil, neboť k zániku odpovědnosti došlo ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Institut zániku odpovědnosti je však koncipován nikoli proto, aby se pachatelé protiprávních jednání snažili ze všech sil o to, aby jejich odpovědnost za ně zanikla, ale právě jako ono výše zmíněné dobrodiní. Ze všech shora uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že přes úspěch žalobce ve věci jsou zde dány okolnosti zvláštního zřetele hodné, mající původ v chování žalobce, které vedou soud k závěru, že by nebylo spravedlivé, aby za daných okolností byla žalobci náhrada nákladů přiznána. Soud proto žalobci náhradu nákladů řízení před soudem nepřiznal. Pro úplnost soud dodává, že žalovaný úspěch ve věci neměl a náhrada nákladů mu nenáleží.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. července 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně